Level

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 2

전지적 독자 시점

sing N song
เขียน

8 hours
แปล

BLACKBOX
วาดภาพประกอบ

ลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ สำ คั ญ

ในระหว่างทางกลับบ้าน...ความเป็นจริงที่ว่ายังมีนิยายอีกตอนให้ผมอ่าน
มันกลับช่วยให้ผมสบายใจขึ้นมา

– sing N song

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ความสนุกของเรื่อง *มุมมองนักอ่านพระเจ้า* นอกจากตัวพล็อตที่น่าทึ่งแล้ว ก็ต้องยกความดีความชอบให้กับเหล่าตัวละครนอกเหนือจากตัวเอกอย่างคิมดกจา กับยูจุงฮยอก เพราะไม่ว่าจะเป็นยูซังอา จองฮีวอน อีฮยอนซอง อีกิลยอง หรือแม้แต่คนที่ดูท่าแล้วคงไม่พ้นเป็นแค่ตัวประกอบ (หรือเปล่า?) อย่าง ฮันมยองโอ ก็ยังดีไซน์ออกมาได้มีมิติน่าค้นหา ทำให้อยากรู้แล้วสิว่าจะมีตัวละครที่น่าสนใจแบบไหนออกมาอีกในอนาคต พวกเขาจะมีสกิลอะไร แล้วจะมาแบบดีหรือมาแบบร้ายกัน

แต่ที่แน่ ๆ ตอนนี้มาตามพวกคิมดกจามุ่งหน้าสู่จุดหมายต่อไปกันดีกว่า แย้ม ๆ ว่าที่สถานีชุงมูโร คิมดกจาจะได้เจอกับยูจุงฮยอกอีกครั้ง การพบกันครั้งที่สองจะน่าประทับใจแค่ไหนนะ อยากรู้จริง ๆ เลย

Levon

ทดลองอ่าน

6

เวลาแห่งการพิพากษา (3)

เมื่อถึงเช้าวันต่อมา ก็เกิดความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างขึ้นในสถานีกึมโฮ

เรื่องแรก ฮันมยองโอหายตัวไปแล้ว ฮันมยองโอที่ไม่ค่อยเห็นหน้าตั้งแต่เริ่มการต่อสู้เมื่อวาน หลังการต่อสู้จบลงเขาคงไปหลบอยู่ที่ไหนสักแห่ง อาจจะออกเดินทางไปยังสถานีถัดไป หรือไม่ก็ซ่อนตัวอยู่ในสถานีนี้ก็เป็นได้ เรื่องนั้นผมเองก็ไม่อาจรู้

“คงไม่อยากไปด้วยกันละมั้งคะ จริง ๆ ฉันก็ไม่ค่อยชอบเขาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว อีกอย่างก็ไม่ได้มีแค่เขาที่หายตัวไปด้วย”

เป็นอย่างที่จองฮีวอนพูด หลังการต่อสู้เมื่อวานจบลงก็แทบไม่มีใครเหลือค้างอยู่ในสถานีกึมโฮอีก

ไม่ใช่ว่ามีคนรอดชีวิตน้อย กลับกันยังมีคนรอดชีวิตมาได้มากกว่าการย้อนกลับครั้งไหน ๆ ในนิยายต้นฉบับเสียอีก เพียงแต่คนที่เหลือรอดส่วนใหญ่จากสถานีนี้ไปตั้งแต่เมื่อคืน บางทีพวกเขาต่างก็คงจะมีเหตุผลของตัวเอง

“คนที่เหลือจะโอเคหรือเปล่าคะ”

ยูซังอาถามขึ้นในขณะที่หันไปมองผู้รอดชีวิต

ผม ยูซังอา อีฮยอนซอง อีกิลยอง และจองฮีวอน นอกจากพวกเราทั้งห้าคนแล้วก็เหลือคนอยู่ในสถานีนี้อีกเพียงห้าคนเท่านั้น

จองฮีวอนเป็นฝ่ายส่งเสียงเรียกก่อน

“พวกคุณน่ะ จะไปด้วยกันกับพวกเรามั้ยคะ”

คนกลุ่มนั้นส่งเสียงดังฮือฮาเมื่อได้ยินที่จองฮีวอนถามออกไปโดยไม่คิดอะไร คนที่ออกมาเป็นตัวแทนกลุ่มคือหญิงสาวผู้กุมมือเด็กเอาไว้

"...พวกเราจะแยกไปกันเองค่ะ ยังเหลือเหรียญอยู่บ้าง"

สองแม่ลูกคู่นี้เอาตัวรอดจากสงครามเลือดมาได้ ผมชื่นชมพวกเขาจากใจ ถ้าใจกล้าขนาดนั้น บางทีต่อให้ไม่ไปด้วยกันกับพวกเรา พวกเธอก็อาจมีความสามารถมากพอที่จะเอาชีวิตรอดต่อไปได้

จองฮีวอนเองก็คงจะคิดแบบเดียวกัน จึงพยักหน้า

"เอางั้นเหรอคะ งั้นก็ขอให้โชคดีนะคะ"

พอจองฮีวอนหมุนตัวหันหลังกลับมา ความโล่งใจก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของพวกเขา อันที่จริงก็ไม่แปลกหรอกที่ปฏิกิริยาของผู้คนจะเป็นเช่นนั้น เพราะอย่างไรเรื่องเมื่อวานก็น่าสะเทือนขวัญอยู่ไม่น้อย

ผมเข้าใจดี คนหนึ่งปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือ ส่วนอีกคนลงมือสังหารผู้คนอย่างโหดเหี้ยมแม้ว่าจะมีเหตุผลก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นผมหรือจองฮีวอน สำหรับพวกเขาแล้วอาจจะมองว่าพวกเราไม่ได้ต่างอะไรไปจากแก๊งชอลดูเลยก็ได้

ผมตบไหล่อีฮยอนซองที่กำลังทำสีหน้าโง่งมอยู่ข้าง ๆ

"คุณอีฮยอนซอง?"

"อ๊ะ ครับ!"

อีฮยอนซองที่กำลังมองไปยังจองฮีวอนด้วยใบหน้าเหม่อลอยสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินผมเรียก พอจะเดาได้คร่าว ๆ ว่าเขาคิดอะไรอยู่ เขาคงจะกำลังสงสัยว่าคนคนนี้ใช่คนเดียวกับที่ลงมือฆ่าแก๊งชอลดูอย่างบ้าคลั่งเมื่อวานนี้แน่หรือเปล่า

"เตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยังครับ"

"ครับ! อาจจะน้อยไปบ้าง แต่ก็เรียบร้อยหมดแล้วละครับ ขวดน้ำไว้ใช้ดื่มก็เตรียมแล้ว ของใช้สำหรับกันฝนกันลมก็เตรียมพร้อมเรียบร้อย และยังมีพวกของที่พอจะเก็บไว้ใช้ในสถานการณ์ฉุกเฉิน..."

ว่าแล้วเชียว เวลาแบบนี้มีทหารอยู่ด้วยนี่สะดวกสบายจริง ๆ

"...มีเท่านี้ครับ ถ้าต้องการอะไรเพิ่มเติมละก็..."

จะไปต้องการอะไรเพิ่มอีกได้ยังไงกัน...ผมตั้งใจจะพูดแบบนั้นออกไป แต่แล้วจู่ ๆ ก็ฉุกคิดขึ้นมาได้

“อ่า ช่วยลองหาดูหน่อยได้มั้ยครับว่าพอจะมีพาวเวอร์แบงก์บ้างมั้ย”

“แบตสำรองเหรอครับ ทำไมถึง...”

เขาคงจะสงสัยน่าดู สถานการณ์ตอนนี้ที่สัญญาณอะไรก็ใช้ไม่ได้ สมาร์ต-โฟนจะไปมีประโยชน์อะไร ผมอ้างออกไปลวก ๆ

“พอดีมีเรื่องต้องใช้นิดหน่อยน่ะครับ”

อีฮยอนซองรับปากว่าจะลองหามาให้ แล้วเริ่มลงมือค้นข้าวของที่เหลืออยู่ของแก๊งชอลดู อีกิลยองกับยูซังอาเองก็ไปช่วยด้วย ส่วนจองฮีวอนมองมาที่ผมแล้วเอ่ยถาม

“จะไปกันแล้วเหรอคะ”

“ใช่ครับ”

ไม่มีคำถามว่าไปด้วยได้หรือเปล่าราวกับมั่นใจว่าเป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้วที่เธอจะต้องไปกับพวกเรา นี่แหละถึงจะสมกับเป็นจองฮีวอน ผมเองก็ยินดีต้อนรับเธอเหมือนกัน เพราะ‘ผู้พิพากษาแห่งการทำลายล้าง’เป็นอัจฉริยะที่ขนาดยูจุงฮยอกเองยังต้องอยากได้ไปร่วมกลุ่ม

“มีเรื่องอยากถามเยอะแยะเลยค่ะ”

“ตอนนี้ไม่ได้ครับ”

“จริง ๆ เลย เย็นชาชะมัด”

จองฮีวอนทุบผมด้วยหมัดยิ้ม ๆ

[คุณได้รับเงิน 1,500 เหรียญจาก‘จองฮีวอน’]

“นี่มัน...?”

“แบ่งให้ค่ะ รู้สึกผิดที่ได้รับอยู่คนเดียว ฉันแบ่งให้คนอื่น ๆ ด้วยเหมือนกันค่ะ”

ผมเข้าใจได้ทันทีว่าเธอกำลังพูดถึงเรื่องอะไร เมื่อวานจองฮีวอนลงมือฆ่าแก๊งชอลดูอยู่คนเดียว หมายความว่าเธอได้รับเหรียญที่พวกนั้นครอบครองอยู่ไปทั้งหมดด้วย

แต่...ความจริงแล้วจะรับไว้ก็รู้สึกกระดากนิดหน่อย

“เป็นผมคงไม่ให้หรอกครับ”

จองฮีวอนคงไม่รู้ว่าที่จริงแล้วผมมีเหรียญอยู่มากมายเท่าไหร่

"ฉันไม่ใช่คุณดกจานี่คะ"

เธอใช้หมัดทุบแขนผมอีกหลายรอบ ก่อนจะหอบหิ้วเป้ส่วนตัวขึ้นหลังแล้วเริ่มเดินตรงไปยังอุโมงค์

"เตรียมตัวเสร็จแล้วก็ตามมานะคะ ฉันจะล่วงหน้าไปจัดการก่อน"

"อย่าไปไกลนักนะครับ ยังมีพื้นที่ที่อันตรายเกินกว่าจะไปคนเดียวอยู่ด้วย"

จองฮีวอนโบกมือแทนความหมายว่าไม่ต้องกังวลพลางเดินห่างออกไปไกล

[กลุ่มดาว 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ' ชอบในมิตรภาพของคุณ]

[กลุ่มดาว 'มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี' แสยะยิ้มอย่างมีเลศนัย]

ผมมองข้อความที่เด้งขึ้นมากลางอากาศด้วยสีหน้าเรียบเฉยแล้วพูดขึ้น

'เมื่อวานโกยได้เยอะเลยละสิ การค้าดีน่าดูเลยนะ'

ไม่มีคำตอบรับกลับมา ผมพูดอีกครั้ง

'อย่ามาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ บอกมาซะ ฉันรู้ว่าแกดูอยู่"

– อ่า ฮ่า ๆ ๆ...ถูกจับได้ซะแล้ว

เสียงของบีฮยองดังขึ้นคล้ายเสียงกระซิบแผ่ว

'ได้มาเท่าไหร่'

– เรื่องนั้น...อืม

ผมมองจ้องอากาศโดยไม่พูดอะไร

– เฮ้อ รู้ได้ยังไงอีกเนี่ย...ไม่รู้จักปล่อยกันบ้างเลย เอ้า รับไปสิ

[โทแกบี 'บีฮยอง' มอบเงิน 4,500 เหรียญให้คุณ]

นึกแล้วเชียว ไอ้โทแกบีเวรตะไลนี่

– กลุ่มดาวไม่ใช้ระบบสนับสนุน แต่ส่งมันมาให้ข้าโดยตรง ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แต่พวกเขาบอกว่าไว้ค่อยมอบให้เจ้าทีหลัง อ๊ะ ข้อความพวกนี้ด้วย...

พลันข้อความมากมายก็เด้งขึ้นมาราวกับระเบิด

[กลุ่มดาว 'นักโทษรัดเกล้าทองคำ' พึงพอใจในซีนาริโอของคุณ]

[กลุ่มดาว 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ' พยายามเข้าใจในการตัดสินใจของคุณ]

[กลุ่มดาว 'จอมวางแผนลับ' พึงพอใจในแผนการของคุณ]

...

ก็ว่าอยู่ เพราะแบบนี้นี่เองข้อความสนับสนุนถึงได้ไม่เด้งขึ้นมาเมื่อวาน ผมเองก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่าทำไม ทั้งๆที่เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนั้น แต่กลับได้รับเหรียญเข้ามาน้อยกว่าที่คิด

[เหรียญในครอบครอง : 23,050 เหรียญ]

เหรียญที่ได้มาเมื่อคราวก่อนผมเอาไปลงทุนกับค่าสถานะไม่ใช่น้อยๆ แต่ตอนนี้ก็รวบรวมเหรียญกลับมาได้ใหม่มากพอควร

หมายความว่าใกล้ได้เวลาเพิ่มค่าสถานะกันอีกรอบแล้ว ลงทุนอัปเลเวลให้มันสูงขึ้นหน่อยดีมั้ยนะ

เนื่องจากหน้าต่างคุณลักษณะไม่สามารถเปิดใช้งานได้ ผมเลยต้องจำเลเวลของตัวเองให้แม่น ก่อนอื่นเริ่มจากค่าความแข็งแกร่งที่สำคัญที่สุด

[ใช้ 1,200 เหรียญเพิ่มค่าความแข็งแกร่ง]

[ความแข็งแกร่ง Lv.12 -> ความแข็งแกร่ง Lv.15]

[ความทนทานของร่างกายเพิ่มสูงขึ้น]

เพราะไม่มีสกิลเกี่ยวกับการโจมตีโดยเฉพาะ เลยต้องเพิ่มพละกำลังให้มากขึ้นด้วย

[ใช้ 1,600 เหรียญเพิ่มค่าพละกำลัง]

[พละกำลัง Lv.11 -> พละกำลัง Lv.15]

[พลังอันแข็งแกร่งพลุ่งพล่านขึ้นมาจากกล้ามเนื้อ]

ความเร็วเอาแค่มากพอจะใช้หลบหลีกได้

[ใช้ 400 เหรียญเพิ่มค่าความเร็ว]

[ความเร็ว Lv.10 -> ความเร็ว Lv.11]

[ตอนนี้คุณสามารถเคลื่อนไหวได้เร็วขึ้นเล็กน้อย]

ต้องคงพลังดวงดาราบริสุทธิ์เอาไว้ ดังนั้นพลังเวทคงต้องอัปขึ้นไปให้ถึงเลเวล 10

[ใช้ 1,200 เหรียญเพิ่มค่าพลังเวท]

[พลังเวท Lv.6 -> พลังเวท Lv.10]

[พลังงานลึกลับแฝงอยู่ในจิตวิญญาณของคุณ]

ผมสามารถอัปเลเวลเพิ่มขึ้นได้อีก แต่จงใจไม่ทำแบบนั้น เพราะถ้าไปถึง

ชุงมูโรเมื่อไหร่ ที่นั่นเป็นสถานที่ที่ผมจะต้องจ่ายเหรียญจำนวนมากออกไป

อีกอย่าง แค่เท่าที่อัปตอนนี้ก็ใช้ไปแล้วตั้งสี่พันสี่ร้อยเหรียญ...

หาน่ะยาก แต่ใช้น่ะง่าย คำกล่าวนั้นถูกต้องทั้งหมด ถ้าผมเป็นพวกที่ความสามารถดั้งเดิมพอจะโอเคอยู่บ้างละก็ คงไม่ต้องใช้เหรียญไปมากแบบนี้

เลเวลความแข็งแกร่งดั้งเดิมแค่ 1 ขณะที่ในบรรดาผู้คนของสามวิธีรอด... ไม่สิ ขนาดความแข็งแกร่งของอีกิลยองยังน่าจะสูงกว่าผมเลย

–โอ๊ะ ลืมไปเลย...มีการแนะนำซีนาริโอเข้ามาด้วยนะ เจ้านี่มันน่าทึ่งจริง ๆ แบบนี้อีกหน่อยช่องนี้คงจะเลเวลอัปแน่

'ต้องเป็นแบบนั้นอยู่แล้ว'

เพราะผมไม่สามารถรับการสนับสนุนใด ๆ จากกลุ่มดาวผู้สนับสนุนเหมือนอย่างอวตารคนอื่น เลยจำเป็นต้องรวบรวมเหรียญให้มากยิ่งขึ้น

การที่ยังไม่เห็นผลจากการทำสัญญากับบีฮยองชัดเจนเท่าไหร่นั้นเป็นเพราะขนาดช่องของบีฮยองเล็กเกินไป

กลุ่มดาว 'จำนวนหนึ่ง' มันน้อยเกินไป ถ้าอยากจะรวบรวมเหรียญอย่างเต็มรูปแบบละก็ จะต้องสร้างช่องให้ใหญ่มากพอที่กลุ่มดาว 'จำนวนมาก' จะเข้ามารับชมได้

หากไปถึงชุงมูโรแล้ว สภาพของที่นั่นก็จะเหมาะเลย

"ทุกคนครับ ถ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วก็ออกเดินทางกันเถอะ ไม่ลืมอะไรใช่มั้ยครับ"

สมาชิกในกลุ่มที่กลับมารวมตัวพากันพยักหน้า ใบหน้าแต่ละคนดูจะตึงเครียดไม่น้อย ทุกคนคงตระหนักอะไรได้กันแล้วจากเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวาน

ในที่สุดการเดินทางมุ่งหน้าสู่ชุงมูโรก็เริ่มต้นขึ้น

กว่าข้อความจากระบบจะเด้งเตือนขึ้นมาก็เป็นตอนที่พวกเราเดินเท้าผ่านทางรถไฟสู่สถานียักซูมาได้ครึ่งทาง

[ซีนาริโอหลักที่ 2 ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว]

<ซีนาริโอหลัก #2 – พบปะ>

ประเภท : หลัก

ระดับความยาก : E

เงื่อนไขการเคลียร์ : ข้ามผ่านอุโมงค์ และพบปะกับเหล่าผู้รอดชีวิตในฐานทัพหลักฐานแรก

กำหนดระยะเวลา: ไม่มี

รางวัล : 500 เหรียญ

กรณีล้มเหลว : ???

เห็นข้อความแล้วก็รู้สึกได้ว่านี่มันกำลังเริ่มขึ้นแล้วจริง ๆ ต่างจากซีนาริโอหลักที่ 1 นับตั้งแต่ซีนาริโอหลักที่ 2 เป็นต้นไป 'ฐานทัพหลัก' มีตัวตนอยู่จริง

จองฮีวอนถามขึ้น

"ฐานทัพหลัก? พูดถึงที่ไหนเหรอคะ"

ไม่จำเป็นต้องตอบ เพราะมีข้อความเพิ่มเติมปรากฏขึ้นกลางอากาศต่อทันที ['ฐานทัพหลัก' ถัดไปคือ 'ซุงมูโร']

"ซุงมูโร งั้นก็ใกล้นิดเดียวเอง ไปอีกแค่สามสถานีก็..."

เกิดแรงสั่นสะเทือนเบา ๆ พร้อมกับเหล่าหนูกระชอนที่ขุดโพรงโผล่หน้าออกมา ฝูงหนูกระชอนจำนวนมากกว่าสามสิบตัวทำให้สีหน้าของจองฮีวอนกระตุกเกร็ง

"...ต้องผ่านสามสถานีไปแบบนี้สินะ"

คนที่ก้าวออกไปข้างหน้าเป็นคนแรกคืออีฮยอนซอง

"ผมจะรับหน้าที่เป็นแนวหน้าเองครับ"

ค่าสถานะของอีฮยอนซองผู้ได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มดาวรวมกันแล้วสูงเกินสามสิบเจ็ด ทั้ง ๆ ที่เขาหาเหรียญได้น้อยกว่าผมมาก แต่กลับไล่ตามมาได้ถึงระดับนี้ ว่าแล้วเชียว คนที่มีค่าสถานะดั้งเดิมสูงอยู่ก่อนแล้วอย่างไรก็ได้เปรียบกว่า

ถ้ารู้ว่าจะกลายเป็นแบบนี้ละก็ ผมคงวิดพื้นทุกวันไปแล้ว

"ผมรับหน้าที่ระวังหลังให้นะครับ"

อีกิลยองอาจจะยังมีค่าสถานะโดยรวมต่ำไปหน่อย แต่เพราะฝึกใช้สกิล [สายใยการสื่อสารอันหลากหลาย] อย่างสม่ำเสมอ เด็กน้อยจึงสามารถใช้ได้อย่างเสถียรมากขึ้น

"ฉันจะช่วยด้วยค่ะ"

ยูซังอาใช้ด้ายที่สร้างขึ้นจากพลังเวทจัดการขวางการเคลื่อนไหวของหนูกระชอนเอาไว้ พลังโจมตีอาจจะต่ำ แต่ถ้าดูค่าสถานะโดยรวมละก็ ระดับของเธอน่าจะใกล้เคียงกับจองฮีวอนเลยทีเดียว

"เยอะแต่จำนวนสินะ อ่อนกว่าที่คิดไว้อีกนะคะ"

ส่วนคนสุดท้าย จองฮีวอน คงไม่จำเป็นต้องพูดอะไรเกี่ยวกับเธอคนนี้แล้ว ทั้ง ๆ ที่ค่าสถานะโดยรวมต่ำกว่าอีฮยอนซอง แต่แค่สกิลเฉพาะตัวอย่างเดียวก็มากพอแล้วที่จะเรียกว่าเป็นตัวโกง

'เวลาแห่งการพิพากษา' สกิลเฉพาะตัวของ 'ผู้พิพากษาแห่งการทำลายล้าง' ต่อหน้าคู่ต่อสู้ที่กลุ่มดาวพิจารณาแล้วว่าเป็นคนชั่วผู้กระทำเรื่องไม่ถูกต้อง จองฮีวอนจะไม่มีวันแพ้เด็ดขาด

ในที่สุดหนูกระชอนตัวสุดท้ายก็ล้มตายลงบนพื้น อีฮยอนซองที่ยืนถือโล่อยู่ข้าง ๆ พูดพลางยกมือขึ้นปาดเหงื่อ

"ฮู่...ระดับนี้ก็พอไหวนะครับ"

ความจริงแล้วมันไม่ใช่ระดับที่จะสามารถเคลียร์ได้ง่าย ๆ แบบนี้ ต่อให้รูปแบบการโจมตีของหนูกระชอนจะเรียบง่ายแค่ไหน จำนวนกว่าสามสิบตัวก็ไม่ใช่ตัวเลขที่จะรับมือได้ง่ายแน่นอน

ขนาดผมเองยังไม่มั่นใจเลยว่าถ้าไม่เปิดใช้งาน [บุ๊กมาร์ก] แล้วจะกวาดล้างพวกมันได้ด้วยตัวคนเดียว ทุกคนในกลุ่มแข็งแกร่งขึ้นมากขนาดนี้เลยหรือเนี่ย

ไม่รู้ว่าพวกเราเดินเข้ามาในอุโมงค์นานแค่ไหน ในที่สุดก็มองเห็นชานชาลาสถานีถัดไปอยู่ตรงหน้า

"สถานียักซูค่ะ ว่าแต่ไม่มีใครอยู่เลยนะคะ...ไม่สิ ไม่ใช่ไม่มี"

สถานียักซูเต็มไปด้วยซากศพของหนูกระชอนกับผู้คนที่เสียชีวิตแล้ว ดูจากรอยแผล คนส่วนหนึ่งไม่ได้โดนหนูกระชอนเล่นงาน แต่เป็นยูจุงฮยอก

"ไปต่อเถอะครับ ตอนนี้เหลืออีกสองสถานี"

พวกเรามุ่งหน้าเดินกันต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไรเสียจากสถานียักซูไปถึงสถานีมหาวิทยาลัยทงกุกก็เป็นระยะทางตรงไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร เลยวางแผนกันว่าควรจะมุ่งหน้าต่อไปเรื่อย ๆ ตราบเท่าที่ยังไปได้จะดีกว่า

ตอนใกล้จะถึงสถานีมหาวิทยาลัยทงกุก พวกเราก็เผชิญหน้ากับฝูงหนูกระชอนอีกครั้งแล้วจัดการพวกมัน

ระยะทางโดยรวมแค่สองกิโลเมตรเท่านั้น แต่เพราะพบกับการต่อสู้ที่ยากลำบากมาก ความแข็งแกร่งของสมาชิกในกลุ่มจึงลดฮวบลงอย่างรวดเร็ว

"พักที่นี่กันก่อนแล้วค่อยไปต่อเถอะครับ"

"เหลืออีกแค่สถานีเดียวเอง ไปให้ถึงก่อนแล้วค่อยพัก..."

"ไปถึงแล้วจะได้พักหรือเปล่าก็ไม่มีใครรู้หรอกนะครับ"

ทุกคนปิดปากเงียบเมื่อได้ยินคำพูดของผม สิ่งอันตรายในโลกใบนี้ไม่ได้มีแต่สัตว์ประหลาดแน่นอน ผมหันไปมองรอบ ๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้น

"ดูเหมือนคนอื่น ๆ ในสถานีนี้จะรีบอพยพกันออกไป อาจจะยังเหลือของใช้จำเป็นอยู่บ้างก็ได้ครับ"

"อ๊ะ ถ้าอย่างนั้น..."

คำว่าของใช้จำเป็นทำให้ยูซังอารีบยกมือขึ้นพรวด ยูซังอากับจองฮีวอนมองสบตากัน ทั้งคู่พยักหน้าให้กันโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น พอเห็นว่าผมยืนทำหน้างง จองฮีวอนก็ถาม

"ทำไมคะ คุณดกจา อยากไปด้วยเหรอคะ"

"ไม่ครับ ไปเถอะครับ"

เล่นพูดถึงขนาดนั้น ถ้ายังไม่รู้อีกว่าเรื่องอะไรก็แปลกแล้ว ถึงแม้โลกจะมีสภาพกลายเป็นแบบนี้ แต่กระบวนการทางสรีระร่างกายของมนุษย์ไม่ได้หยุดลงไปด้วย

อีฮยอนซองเปิดปากพูดขึ้นได้จังหวะพอดี

"ถ้าเป็นชั่วโมงส่วนตัว งั้นผมขอไปห้องน้ำสักครู่นะครับ"

สถานการณ์แบบนี้ยังจะไปเข้าห้องน้ำอีก ชั่วขณะนั้นผมอยากจะตะโกนออกไปว่านี่มันเรื่องบ้าอะไร แต่ลองคิดดูแล้วก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่ไปใช้ห้องน้ำซึ่งสร้างมาอย่างดี เพราะแบบนี้สินะ เมื่อถึงสถานการณ์ฉุกเฉินจึงได้สั่งอพยพ

มาที่รถไฟใต้ดินกัน

“ผมขอไปด้วยนะครับ”

อีกิลยองก็ไปด้วยอีกคน ผมมองภาพด้านหลังของทั้งคู่ที่พากันเดินจากไป พวกเขาดูเหมือนพี่น้องอายุห่างกันมากที่สนิทสนมรักใคร่กันดี

ยูซังอาหันมาถามผม

“คุณดกจาจะอยู่ตรงนี้คนเดียวเหรอคะ”

“ผมว่าจะขึ้นไปด้านบนดูสักหน่อยน่ะครับ”

“คะ? ข้างนอกนั่นมีหมอกพิษนะ...จะไหวเหรอคะ”

“ไปแค่ครู่เดียวเท่านั้นเองครับ”

คำพูดของผมทำให้จองฮีวอนหรี่ตาลง

“...น่าสงสัยนะ ไปข้างนอกนั่นทำไมกันคะ”

“จะไปประกอบพิธีทางศาสนาสักครู่น่ะครับ”

“ประกอบพิธี...ทางศาสนา?”

ผมมองหน้าจองฮีวอนอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตอบกลับไปว่า

“เห็นแบบนี้ผมก็เป็นผู้มีจิตศรัทธานะครับ”

ไม่นานหลังจากนั้นผมก็มาหยุดยืนอยู่หน้าทางออกหกของสถานีมหาวิทยาลัยทงกุก จากข้อมูลที่ผมอ่านมาล่วงหน้า มันจะต้องเป็นที่นี่แน่ๆ...

[คุณสัมผัสกับหมอกพิษมรณะ]

นึกแล้วเชียว ที่นี่เองก็ได้รับผลกระทบจากแรดพิษนั่นด้วยเหมือนกัน

เนื่องจากว่าคราวนี้ผมไม่ได้ซื้อ ‘ปอดวานรเอลเลียน’ ดังนั้นจึงต้องรีบจัดการธุระให้เสร็จโดยเร็ว ผมกลั้นหายใจ วิ่งขึ้นไปบนบันไดเลื่อนซึ่งเชื่อมกับถนนมหาวิทยาลัยทงกุก

วิ่งไปได้ไม่นานก็ปรากฏรูปปั้นสัมฤทธิ์สีเทาอมฟ้าให้เห็น

[กลุ่มดาวสวมเสื้อฟางคาดหวังกับการกระทำของคุณ]

รูปปั้นนี้สร้างขึ้นตามรูปลักษณ์ของพระรูปหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ในช่วงกลางยุคโชซอน รู้สึกได้ถึงความสูงส่งอย่างไม่อาจอธิบายจากใบหน้าของพระอาจารย์ซึ่งสวมจีวรผืนเก่าและในมือถือไม้ไผ่ท่อนยาว

ผมมองชื่อที่สลักไว้เป็นแนวดิ่งใต้รูปปั้นสัมฤทธิ์

พระอาจารย์ยูจองซามยอง[1]

ดีละ ถูกต้องแล้ว ไม่มีร่องรอยด้วยว่าเคยมีใครมาที่นี่...ผมยืนอยู่ตรงหน้ารูปปั้นแล้วพนมมือ

[กลุ่มดาวสวมเสื่อฟางมีความสุขกับการกระทำของคุณ]

[คุณได้รับเงินสนับสนุน 100 เหรียญ]

ผมไม่ลังเล เปิดใช้งาน 'คมดาบแห่งศรัทธา' ด้วยพลังดวงดาราบริสุทธิ์ต่อทันที

[กลุ่มดาวสวมเสื่อฟางสงสัยในการกระทำของคุณ]

และฟาดฟันมันลงไปบนรูปปั้นพระอาจารย์ซามยองทั้งแบบนั้น

[กลุ่มดาวสวมเสื่อฟางตกตะลึงในการกระทำของคุณ]

ทดลองอ่าน

[1] พระอาจารย์ยูจองซามยอง (사명대사 유정) เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการนำกองทัพพระสงฆ์ต่อสู้กับข้าศึกศัตรูในช่วงต้นของสงครามอิมจิน ภายหลังยังได้รับแต่งตั้งจากพระเจ้าซอนโจให้เป็นทูตเจรจาสันติภาพกับญี่ปุ่นซึ่งก็ประสบความสำเร็จด้วยดี ทำให้โชซอนกับญี่ปุ่นกลับมามีสัมพันธไมตรีที่ดีอีกครั้ง

6

เวลาแห่งการพิพากษา (4)

หลังจากนั้นไม่กี่นาที ผมก็กลับลงมายังสถานีมหาวิทยาลัยทงกุกอีกครั้ง แล้วฉีกกินเนื้อหนูกระชอนเพื่อรักษาผิวหนังที่ถูกพิษจากหมอกพิษมรณะ

อาจจะใช้เวลาสักหน่อย แต่พิษระดับนี้แค่กินเนื้อสัตว์ใต้ดินก็สามารถฟื้นฟูได้

– เฮ้! เสียสติไปแล้วหรือไง รู้ตัวหรือเปล่าว่าทำอะไรลงไป

ขณะที่กินก็ฟังเสียงของบีฮยองที่โวยวายใส่หูผมไปด้วย

'หนวกหู'

– นี่ไม่ใช่ปัญหาที่จะปล่อยผ่านไปเฉย ๆ นะ เจ้าทำลายรูปปูชาของกลุ่มดาว! อยากเห็นช่องพังเละหรือไง ถ้า 'แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความยุติธรรม' นั่นเริ่มวิพากษ์วิจารณ์เรื่องนี้ละก็...!

รูปปูชาของกลุ่มดาว ไม่ว่าจะโลกใบไหนก็มีกลุ่มดาว เกาหลีใต้เองก็เช่นเดียวกัน

ว่าแต่นิยาม 'แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความยุติธรรม' งั้นเหรอ อย่างไรท่านก็เป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของเกาหลี นี่ผมทำเกินไปหน่อยมั้ยนะ

ความจริงแล้วผมเองก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะพูดอะไรแบบนั้น

[กลุ่มดาวสวมเสื่อฟางโกรธเคืองการกระทำอันแสนโหดร้ายของคุณ]

[กลุ่มดาว 'นักโทษรัดเกล้าทองคำ' หัวเราะคิกคัก]

รูปปูชาแต่ละอันมีความแตกต่างกัน พลังของกลุ่มดาวถูกผนึกไว้ในนั้น

ถ้าอวตารคนใดปลดผนึกรูปบูชาได้อย่างถูกวิธีก็มีโอกาสสูงมากที่คนคนนั้นจะได้รับพลัง ไอเท็ม หรือสกิลที่กลุ่มดาวกลุ่มนั้นเคยใช้ตอนยังมีชีวิตอยู่

เพียงแต่ 'การปลดผนึก' นั้นใช้เวลาค่อนข้างนาน และผมเองก็ไม่มั่นใจด้วยว่าจะได้รับสกิลที่ต้องการ ผมมองไฟล์สามวิธีรอดที่อยู่ในสมาร์ตโฟน

「"แต่รูปปั้นพระอาจารย์ซามยองถูกปิดผนึกเอาไว้ แล้วจะเอาสกิลมาได้ยังไง"

"มีคำกล่าวที่ว่า หากพบพระพุทธองค์ ก็จงฆ่าพระพุทธองค์เสีย[1]"

"ว่าไงนะ หรือว่า..."

"ฮ่า ๆ ก็แค่ลองทดสอบดู แต่มันกลับได้เฉยเลย ความจริงมันก็เป็นแบบนั้นอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ รูปปั้นก็เป็นแค่สิ่งบูชา"」

ผมจำเป็นต้องเอา 'สกิล' ของพระอาจารย์ซามยองมาให้ได้ เพื่อที่จะก้าวผ่านด่านสุดท้ายเข้าไปยังเขตชุงมูโรได้สำเร็จ และวิธีที่ทำให้มั่นใจที่สุดว่าจะคว้า 'สกิล' นั่นมาได้ก็คือการทำลายรูปบูชา

แน่นอนว่าจะซื้อของคล้าย ๆ กันจาก 'กระเป๋าสินค้าโทแกบี' ก็ได้ แต่ว่า... ประหยัดเหรียญไว้ก่อนอย่างไรย่อมดีกว่า

"ประกอบพิธีทางศาสนาเรียบร้อยแล้วเหรอคะ วัด? โบสถ์?"

ผมรีบปิดหน้าจอสมาร์ตโฟนอย่างรวดเร็ว คนอื่น ๆ ในกลุ่มรวมถึงจอง-ฮีวอนกลับมารวมตัวกันแล้ว

"ครับ ผมมีของอยากให้ทุกคนด้วย"

ต่อหน้าจองฮีวอนที่พูดหยอกล้อ ผมหยิบไอเท็มที่ได้รับออกมาวางไว้ ถือว่าดวงดีมากทีเดียว รูปบูชาของพระอาจารย์ซามยองไม่ได้ให้แค่สกิลเท่านั้น แต่ยังมอบไอเท็มให้ด้วย

[ลูกประคำของพระอาจารย์ซามยอง]

[เสื่อฟางของพระอาจารย์ซามยอง]

ถึงจะบอกว่าเสื่อฟาง แต่ที่จริงแล้วเป็นเสื้อคลุมเก่า ๆ คล้ายเศษผ้า ส่วน

---

[1] คำกล่าวของนิกายเซน สอนให้อย่ายึดมั่นกับสิ่งใด แม้กระทั่งกับองค์พระศาสดา ไม่สนใจต่อพิธีกรรมหรือเปลือกนอกต่าง ๆ มุ่งแต่เพียงบรรลุสัจธรรม การที่บอกว่าให้ 'ฆ่าพระพุทธองค์' จึงหมายความถึงการตัดสิ่งที่ยึดมั่นถือมั่น หรือจะบอกว่าตัดกิเลสก็ได้

ไอเท็มอีกชิ้นก็คือลูกประคำ นัยน์ตาของทุกคนเต็มไปด้วยคำถาม ผมพอจะรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรกันอยู่

ในโลกใบนี้น่ะ ยิ่งเป็น 'ของเก่า' ความน่าจะเป็นที่จะเป็น 'ของดี' ก็ยิ่งสูง

"ภายนอกอาจจะดูเป็นแบบนี้ แต่มันเป็นไอเท็มที่ดีมากนะครับ เพราะเป็นมรดกตกทอดจากผู้ยิ่งใหญ่"

"ผู้ยิ่งใหญ่เหรอคะ"

"รู้จักพระอาจารย์ซามยองมั้ยครับ"

[กลุ่มดาวสวมเสื้อฟางหยุดชะงักกับการกระทำของคุณ]

จองฮีวอนถามกลับมาด้วยใบหน้าโง่งม

"...ใครเหรอคะ"

[กลุ่มดาวสวมเสื้อฟางทรุดตัวลงเมื่อได้ยินคำพูดของอวตาร 'จองฮีวอน']

"อ๊ะ! ฉันทราบค่ะ!"

โล่งอกที่ยังมีคนรู้จัก ไม่จำเป็นต้องบอกเลย แน่นอนว่าต้องเป็นยูซังอาอยู่แล้ว

"จำได้ว่าเคยเห็นชื่อนี้ตอนลงเรียนเพื่อสอบเอาใบรับรองประวัติศาสตร์เกาหลีค่ะ พระสงฆ์ในยุคโชซอนกลางใช่มั้ยคะ"

"ครับ ถูกต้องแล้ว"

"ต่อสู้กับทหารข้าศึกตอนสมัยสงครามอิมจิน[2] และช่วยปกป้องคาบสมุทรเกาหลีเอาไว้...ยุทธการโนวอนกับยุทธการอูกวาน[3]!"

สมกับที่เป็นยูซังอา ผมเองก็เคยเรียนวิชาประวัติศาสตร์เกาหลีเหมือนกัน แต่ไม่เห็นรู้เรื่องพวกนั้นเลยสักนิด

[กลุ่มดาวสวมเสื้อฟางซาบซึ้งในตัว 'ยูซังอา']

---

[2] สงครามอิมจิน (임진왜란) คือสงครามการรุกรานคาบสมุทรเกาหลีของญี่ปุ่น ในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1592 - 1598 รวมระยะเวลา 7 ปี ภายใต้การนำของโทโยโตมิ ฮิเดโยชิ (豊臣秀吉) สภาพการรบไม่อาจตัดสินผลชี้ขาด เกิดความเสียหายกันทั้งสองฝ่าย จนกระทั่งโทโยโตมิ ฮิเดโยชิ ล้มป่วยและเสียชีวิต ญี่ปุ่นจึงถอนกำลังทั้งหมดกลับ

[3] โนวอนและอูกวานคือพื้นที่ของยุทธการโนวอนพยอง (노원평전투) ในยุทธการนี้ข้าศึกคือทหารญี่ปุ่นได้ยกทัพมาถึง 50,000 นาย แต่ก็ถูกฝั่งโชซอนที่มีกำลังคนน้อยกว่ามากสกัดไว้ได้ด้วยชัยภูมิภูเขาที่ทำให้เป็นต่อ นับเป็นความปราชัยอันน่าเหลือเชื่อของฝั่งญี่ปุ่น

ผมพยักหน้าพลางเอ่ยต่อ

“เอาเป็นว่าไอเท็มเหล่านี้มีพลังของท่านสถิตอยู่ครับ”

“...จริงเหรอคะ”

“อะไรกัน ของจริงนี่นา!”

จองฮีวอนกับอีฮยอนซองตรวจสอบข้อมูลไอเท็มแล้วมีสีหน้าตกใจ

“คุณดกจาทราบวิธีเอามันมาได้ยังไงครับ”

“ก็แค่พนมมืออยู่หน้ารูปปั้นพระอาจารย์ซามยองเฉย ๆ เท่านั้นเอง แล้วจู่ ๆ ของพวกนี้ก็หล่นลงมาจากฟ้าน่ะครับ”

“เป็นไปได้ยังไงกัน...”

มันเป็นคำพูดไร้สาระที่ผมเองก็คิดว่าไม่มีทางเป็นไปได้ แต่เวลาที่ผู้คนพูดเรื่องเป็นไปไม่ได้พวกนี้ออกมาก็มักจะมีเหตุผลแฝงอยู่ทั้งสิ้น

ผมปรับน้ำเสียงให้ฟังดูเคร่งขรึมมากขึ้น มองหน้าคนในกลุ่มขณะเอ่ยต่อ

“ผมคิดว่านี่อาจจะเป็นสิ่งที่พระอาจารย์ซามยองท่านประทานมาเพื่อเกาหลีก็ได้ครับ”

“อา...”

เสียง ‘อา’ ของสมาชิกในกลุ่มแฝงไปด้วยความหมายหลากหลาย ผมพยายามเมินมันแล้วพูดต่อ อย่างไรผมก็ไม่ได้พูดเพื่อให้พวกเขาฟังอยู่แล้ว

“เหมือนอย่างสมัยสงครามอิมจิน คราวนี้พระอาจารย์ท่านอาจจะประทานมรดกของตัวเองลงมาเพื่อช่วยเหลือประเทศชาติก็ได้ อย่างไรเสียเกาหลีในตอนนี้ก็ไม่ต่างกับตกอยู่ในสงครามกลางเมืองอยู่แล้วนี่ครับ”

[กลุ่มดาวสวมเสื่อฟางคล้อยตามคำกล่าวของคุณ]

และในวิกฤตสงครามกลางเมือง พวกนักต้มตุ๋นก็มักจะมีอำนาจเสมอ

“...โลกกลายเป็นแบบนี้ไปแล้ว เรื่องแบบนั้นจะเกิดขึ้นก็ไม่น่าแปลกอะไร บางทีพระอาจารย์ซามยองเองก็อาจจะเป็นหนึ่งใน ‘กลุ่มดาว’ ก็ได้ไม่ใช่เหรอ”

น่าประหลาดใจ ยูซังอาเป็นคนแรกที่มีสีหน้าคล้อยตาม บางทีเธออาจจะแค่ชิงพูดขึ้นมาก่อนเพราะกลัวว่าผมจะอับอายขายหน้าก็ได้ แต่เรื่องที่น่าตลกคือพอยูซังอาเห็นด้วย อีฮยอนซองก็เชื่อในทันที

“พระอาจารย์ซามยอง...”

อีฮยอนซองคงจะรู้สึกรักชาติขึ้นมา เขาทำหน้าราวกับอยากจะกล่าวคำปฏิญาณทหารออกมาเสียตอนนี้ อีกิลยองเองก็มีสีหน้าอัศจรรย์ใจ

มีแค่จองฮีวอนที่มองผมอย่างไม่เชื่อถืออยู่คนเดียว

[กลุ่มดาวสวมเสื่อฟางทำการเปิดเผยนิยามของตน]

[กลุ่มดาว 'แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความยุติธรรม' อภัยให้แก่บาปของคุณ]

พอผมเงยหน้ามองท้องฟ้าด้วยสีหน้า 'แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้วใช่มั้ยล่ะ' บีฮยองก็ทำหน้าละเหี่ยใจ

พลังและความมั่งคั่งของกลุ่มดาวแปรผันตามความนิยมของพวกเขา เพราะอย่างนั้นกลุ่มดาวทุกกลุ่มจึงชื่นชอบเป็นอย่างยิ่งที่จะได้เห็นเรื่องราวของตัวเองถูกเผยแพร่ออกไปด้วยวิธีการแบบนี้

จะมีกลุ่มดาวกลุ่มไหนเกลียดชังคนที่สรรเสริญเยินยอพวกเขาได้ลงคอกันล่ะ

"ลูกประคำนี่ผมให้คุณยูซังอาที่รู้จักพระอาจารย์ซามยองท่านก็แล้วกันครับ"

"จริงหรือคะ ฉันรับมันไว้ได้เหรอคะ"

"พระอาจารย์ซามยองเองก็คงจะดีใจถ้าคุณยูซังอาเป็นคนใช้มันครับ"

อันที่จริง 'ลูกประคำของพระอาจารย์ซามยอง' ชิ้นนี้เทียบกับของที่กลุ่มดาวใช้แล้วประสิทธิภาพไม่ได้ดีอะไรนัก ไม่ใช่ว่าของที่กลุ่มดาวเคยใช้จะกลายเป็นมรดกดวงดาวทุกชิ้น อย่างไรเสียพระอาจารย์ซามยองก็ไม่ได้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักแพร่หลายทั่วโลก ของพวกนี้เองก็ได้รับผลกระทบจากเรื่องนี้

แต่ถึงอย่างไรมันก็ยังเป็นไอเท็มระดับ B นอกจากช่วยฟื้นฟูพลังเวทแล้วยังมีออปชันเสริมช่วยในการต่อต้านพลังปีศาจด้วย

จองฮีวอนมองยูซังอาด้วยความอิจฉาก่อนจะพูดขึ้นจากข้าง ๆ

"ดีจังเลย คุณยูซังอารอบรู้ทุกเรื่อง ฉันไม่ค่อยได้ไปโรงเรียนเท่าไหร่ เลยไม่ทราบเรื่องพวกนี้"

"อ่า...คือ...เรื่องนั้น"

"ล้อเล่นน่ะค่ะล้อเล่น อย่าทำหน้าแบบนั้นสิคะ"

ผมหันไปพูดกับจองฮีวอนที่เริ่มงอน

"มีของคุณจองฮีวอนด้วยนะครับ"

“คงไม่ใช่เสื่อฟางนั่นหรอกใช่มั้ยคะ”

“ครับ ถูกต้องแล้วละครับ”

“งั้นก็ช่างเถอะค่ะ ต่อให้คับขันแค่ไหนฉันก็ไม่ใส่มันหรอก”

“อย่าพูดแบบนั้นสิครับ ลองใส่ดูก่อน ยังดีกว่าไม่มีนะครับ”

จองฮีวอนลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะลองสวมเสื่อฟางอย่างระมัดระวัง เธอพยายามทำให้มันดูมีสไตล์ แต่ความจริงแล้วไม่ว่าจะมองยังไงก็ออกมาเหมือนขอทานอยู่ดี

[กลุ่มดาวผู้ชื่นชอบการผูกขาดวิพากษ์วิจารณ์การกระทำของคุณ]

[กลุ่มดาวผู้สรรเสริญในมิตรภาพชื่นชอบการกระทำของคุณ]

ถ้ามรดกดวงดาว ‘ไม้เท้าไม้ไผ่ของพระอาจารย์ซามยอง’ ออกมาด้วยละก็ แน่นอนว่าผมจะเก็บเอาไว้เอง แต่ไอเท็มสองชิ้นนี้ไม่ใช่ของที่จำเป็นสำหรับผมในตอนนี้

จองฮีวอนหมุนตัวไปมามองภาพตัวเองที่สะท้อนอยู่บนประตูกระจกรถไฟใต้ดิน แล้วกล่าวด้วยสีหน้าซับซ้อนเล็กน้อย

“อธิบายยากจัง แต่นี่...จู่ๆ ก็รู้สึกว่าพลังมันพลุ่งพล่านสูงขึ้นค่ะ”

เสื่อฟางของพระอาจารย์ซามยองเป็นไอเท็มที่ช่วยเสริมสร้างความยุติธรรมและจิตตานุภาพของอวตาร มันไม่จำเป็นสำหรับผม แต่ของชิ้นนี้เป็นไอเท็มที่เหมาะกับจองฮีวอนผู้มีความมุ่งมั่นในทุกเรื่อง

“พระอาจารย์ซามยองใช่มั้ยคะ ฉันจะจำชื่อนี้เอาไว้”

[กลุ่มดาว ‘แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความยุติธรรม’ มองสถานการณ์นี้ด้วยความพอใจ]

[คุณได้รับเงินสนับสนุน 100 เหรียญ]

ผมพูดติดตลก

“งั้นก็ไปกราบบูชาท่านสิครับ ถ้าพระอาจารย์ซามยองท่านซาบซึ้งใจอาจจะมอบอะไรให้เพิ่มก็ได้นะครับ”

ผมแค่ล้อเล่นเฉย ๆ แต่จองฮีวอนดันออกไปกราบไหว้มาจริง ๆ

จองฮีวอนติดพิษที่ถูกปล่อยมาจากหมอกพิษมรณะ ตอนนี้เลยกำลังนั่ง

ฉีกหนูกระชอนกินอยู่ข้าง ๆ ผมอย่างแข็งขัน

“ว่าแต่มีใครไม่รู้ไปทำลายรูปปั้นสัมฤทธิ์ คงไม่ใช่ฝีมือคุณดกจาหรอกใช่มั้ยคะ”

“...”

“...คุณดกจา?”

“เรื่องนั้นช่างเถอะ เริ่มเตรียมตัวกันดีกว่าครับ ใกล้จะถึงชุงมูโรแล้ว”

ผมพูดพลางมองอุโมงค์มืด

พวกเราเดินเท้ากันทีละก้าวมาได้อย่างปลอดภัยจากการใช้งาน [สายใยการสื่อสารอันหลากหลาย] ของอีกิลยอง และนี่ก็ผ่านมาได้ยี่สิบนาทีแล้ว

พิจารณาจากระยะทางระหว่างสถานีมหาวิทยาลัยทงกุกจนถึงชุงมูโรซึ่งห่างกันไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร นี่ก็น่าจะถึงเวลาแล้วที่ ‘สิ่งนั้น’ จะปรากฏขึ้น

[ซีนาริโอย่อยใหม่มาถึงแล้ว!]

นึกแล้วเชียว มันดังขึ้นมาก่อนผมจะทันได้คิดจบเสียอีก

“ทุกคน ถอยไปข้างหลังครับ”

<ซีนาริโอย่อย – คุกลวงหลอน>

ประเภท : ย่อย

ระดับความยาก : D~F

เงื่อนไขการเคลียร์ : หลบหนีออกจากคุกลวงหลอนให้ได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด

กำหนดระยะเวลา : 1 ชั่วโมง

รางวัล : 300 เหรียญ

กรณีล้มเหลว : ???

[ซีนาริโอย่อย - ‘คุกลวงหลอน’ ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว!]

บางทีแม้แต่ยูจุงฮยอกเองก็คงจะลำบากกับซีนาริโอนี้มากพอควร เพราะซีนาริโอนี้เป็นหนึ่งในกับดักที่อันตรายที่สุดสำหรับผู้ย้อนกลับ ยูซังอาถามขึ้น

“คุกลวงหลอน? มันคืออะไรคะ”

ต่อให้ไม่ถามขึ้นมาก็จะได้รู้คำตอบเองในไม่ช้า

“มันมาแล้ว ทุกคนตั้งสติเอาไว้ให้ดีครับ”

ก่อนที่ผมจะพูดจบ หมอกควันสีขาวก็พวยพุ่งเข้ามาเต็มไปหมด มันเข้าปกคลุมไปทั่วอุโมงค์ ทัศนวิสัยถูกบดบังจนมองรอบกายไม่เห็นแม้กระทั่งสมาชิกกลุ่มที่อยู่ใกล้กันแค่นี้เอง หันไปมองรอบ ๆ ก็เห็นแค่ภาพบิดเบี้ยวราวกับกำลังเมายา

“อึก...อยากอาเจียน”

จองฮีวอนกรีดร้อง บางทีเธออาจจะเห็นสิ่งอื่นที่แตกต่างจากสิ่งที่ผมกำลังมองเห็นในตอนนี้

「ดกจายา...」

เสียงที่ไม่อยากได้ยิน เสียงของคนที่ผมหลงลืมมาโดยตลอด ผมได้ยินเสียงนั้นคล้ายคนเมายา ถ้าผมยังเป็นถึงขนาดนี้ คนอื่น ๆ ในกลุ่มคงจะหนักหนาสาหัสยิ่งกว่า

“...รู้สึกแปลกจังเลยครับ คุณดกจา! อยู่ตรงนั้นหรือเปล่าครับ”

“คุณดกจา! คุณดกจา...!”

ท่ามกลางภาพที่บิดเบี้ยว เสียงของสมาชิกกลุ่มค่อย ๆ ลอยห่างออกไปไกล

[คุกลวงหลอน]

สถานที่ที่จะดึงเอาความทรงจำฝังใจอันแสนเจ็บปวดของผู้คนออกมาจนทำให้พวกเขาคลั่ง

「ดกจายา ลูกไม่เห็นอะไรทั้งนั้น เข้าใจมั้ย...」

ทิวทัศน์รอบด้านเริ่มเลือนหายไป ใบหน้าของใครคนหนึ่งลอยเด่นขึ้นมา ผมมองจ้องอากาศอยู่นิ่ง ๆ แล้วยกยิ้มด้วยความขมขื่น ปฏิเสธว่าสิ่งตรงหน้านี้เป็นความจริง

[สกิลเฉพาะตัว ‘กำแพงที่สี่’ ถูกเปิดใช้งาน!]

[ด้วยผลของสกิล คุณมีความต้านทานต่อ ‘คุกลวงหลอน’]

ความรู้สึกอึดอัดเลือนหายไปพร้อมกับใจที่เริ่มผ่อนคลายลง

[กลุ่มดาว ‘จอมวางแผนลับ’ ชื่นชมในจิตใจที่แข็งแกร่งของคุณ]

[คุณได้รับเงินสนับสนุน 100 เหรียญ]

[กลุ่มดาวขี้สงสัยเสียดายที่ไม่อาจลอบมองความทรงจำของคุณได้]

เมื่อพลังของคุกลวงหลอนอ่อนแรงลงผมก็กลับมาสัมผัสได้ถึงรอบกาย

“ทุกคนตั้งสติไว้ครับ ค่อย ๆ สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ”

คนที่หลงเข้าไปในคุกลวงหลอนจะสูญเสียสติและปลดปล่อยความบ้าคลั่งออกมา ดังนั้นสิ่งที่อันตรายที่สุดในคุกลวงหลอนแห่งนี้จึงเป็นเพื่อนที่อยู่รอบตัวเรานั่นเอง ที่ยูจุงฮยอกตัดสินใจเคลื่อนไหวตามลำพังส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขากังวลเกี่ยวกับคุกแห่งนี้

“พลทหารอีฮยอนซองได้ยินผิดเองครับ!”

“ผมผิดไปแล้ว ผมผิดไปแล้วครับแม่!”

“ไอ้สารเลวพวกนี้!”

...สายไปแล้วสินะ เสียงกรีดร้องของสมาชิกกลุ่มที่ตกอยู่ในความบ้าคลั่งดังขึ้น แต่ไม่ใช่ทุกคนที่เป็นแบบนั้น

“...คุณดกจา?”

ทันใดนั้นยูซังอาก็ปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางคุกลวงหลอน ลูกประคำของพระอาจารย์ซามยองที่สวมอยู่ตรงข้อมือส่องแสงสว่างเจิดจ้า โล่งอกไปที มันได้ผลสินะ

ผมเดินเข้าไปหายูซังอาก่อนจะพูดขึ้น

“ช่วยคุ้มกันรอบ ๆ ให้ทีครับ ตั้งแต่นี้ไปผมจะทำลายที่นี่”

ยูซังอาพยักหน้าด้วยสีหน้าตึงเครียด

[สกิลเฉพาะตัว ‘กวาดล้างภูตผี Lv.1’ ถูกเปิดใช้งาน]

กวาดล้างภูตผีเป็นสกิลที่อยู่เหนือกว่าขับไล่ภูตผีซึ่งเป็นสกิลที่สามารถหาซื้อได้ด้วยการจ่ายเหรียญอยู่หนึ่งระดับ เหตุผลที่ผมทำลายรูปปั้นพระอาจารย์ซามยองก็เป็นเพราะต้องการสกิลนี้นี่แหละ

[สกิลเฉพาะตัว ‘กวาดล้างภูตผี Lv.1’ ได้ปลดปล่อย ‘คุกลวงหลอน’]

คงเป็นเพราะมันเป็นสกิลที่พระอาจารย์ซามยองเคยใช้จึงได้ผลทันที ถ้าผมซื้อขับไล่ภูตผีละก็ กว่าจะปลดปล่อยได้ต้องใช้เวลากว่าหนึ่งนาที

หมอกถอยห่างออกไป คุกลวงหลอนหายไปแล้ว และเริ่มเผยให้เห็นสภาพของสมาชิกกลุ่มทีละคนสองคน

“คะ...คติพจน์ของพวกเรา! พวกเราเป็นทหารแห่งสาธารณรัฐเกาหลีผู้จงรัก-

ภักดีต่อประเทศชาติและประชาชน!"

"ฮึก...ฮึก...แม่"

เป็นฉากที่มองแค่ปราดเดียวก็รู้ได้ทันทีว่าพวกเขาประสบกับบาดแผลในใจแบบไหน อีฮยอนซองคุกเข่าฟุบศีรษะลงกับพื้น ส่วนอีกิลยองนั่งตัวสั่นคุดคู้ด้วยความหวาดกลัว

ยูซังอาเป็นฝ่ายเดินเข้าไปก่อน

"คุณฮยอนซอง! กิลยองอา! ทุกคนตั้งสติหน่อยค่ะ!"

ในชั่วเสี้ยววินาที คมดาบก็พุ่งเข้ามาจากมุมอับสายตาด้านหลัง โล่งอกที่ดาบนั่นไม่ได้เร็วเท่าไหร่ ผมจึงหลบพ้นอย่างไม่ยากเย็น

"...ฉันจะฆ่าพวกแกให้หมด"

จองฮีวอนมองจ้องอากาศราวกับคนบ้า เธอยกดาบขึ้นสูง ใจของผมร่วงตกไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อมองเห็นนัยน์ตาของจองฮีวอนแดงกล่ำ

อันตราย นั่นมันสัญญาณของ [ปราบปีศาจ]

พลั่ก!

ผมใช้มือฟันลงบนหลังคอของจองฮีวอนอย่างแรงเพื่อให้เธอสลบ โล่งอกที่จองฮีวอนสลบไปทันที

เพราะกลัวว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ผมถึงได้มอบเสื่อฟางของพระอาจารย์ซามยองให้ แต่สภาพจิตใจของจองฮีวอนคงจะอ่อนแอกว่าที่ผมคิดไว้

"คุณยูซังอา ผมฝากคุณจองฮีวอนด้วยนะครับ"

"...ค่ะ ได้ค่ะ!"

"มันยังไม่จบครับ"

[บรรลุเงื่อนไขการเคลียร์ซีนาริโอย่อย!]

[คุณได้รับเงินรางวัล 300 เหรียญ!]

ทันทีที่ข้อความเคลียร์ซีนาริโอเด้งขึ้นมา สัตว์ประหลาดก็ปรากฏกายขึ้นตรงหน้า มันเป็นสัตว์ประหลาดที่มีรูปร่างหยุ่นๆ ชวนให้นึกถึงเอ็กโทพลาซึม[4]

[4] เอ็กโทพลาซึม (ectoplasm) เป็นสารกึ่งของเหลวหุ้มอยู่รอบเซลล์ เมื่อเอ็กโทพลาซึมไหลไปมาจะทำให้เซลล์เกิดการเคลื่อนที่

เผ่าพันธุ์วิญญาณระดับ 8 สเปกเตอร์

ตัวการที่สร้างคุกลวงหลอนขึ้นมาก็คือสเปกเตอร์พวกนี้ ผมใช้พลังดวงดาราบริสุทธิ์แล้วเปิดใช้งาน 'คมดาบแห่งศรัทธา'

กร๊าซซซซ!

โล่งอกที่การต่อสู้ไม่ได้ยากเย็นอะไร ตั้งแต่แรกแล้วสเปกเตอร์ก็ไม่ใช่สัตว์ประหลาดที่จัดการได้ยาก ขอแค่สามารถทำลาย 'คุกลวงหลอน' ได้ก็พอ

เสียงกรีดร้องโหยหวนน่าขนลุกดังขึ้น ฝูงสัตว์ประหลาดประเภทเผ่าพันธุ์วิญญาณสลายไป

[ศิลาสเปกเตอร์]

นี่เป็นไอเท็มที่จะมีประโยชน์ในวันข้างหน้า ผมเก็บศิลาที่ตกอยู่บนพื้นใส่กระเป๋า

สมาชิกกลุ่มต่างก็กำลังฟื้นคืนสติด้วยการช่วยเหลือจากยูซังอา

"ทุกคนเป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

คนแรกที่ฟื้นตัวเร็วที่สุดคืออีฮยอนซองผู้ใสซื่อตามคาด หลังจากได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดอีฮยอนซองก็ก้มหน้านิ่ง ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"...ขอบคุณครับ เกือบจะสร้างปัญหาใหญ่แล้วจริง ๆ ผมติดหนี้คุณดกจาอีกแล้วนะครับ"

"ไม่หรอกครับ"

"ปวดหัวจังเลยครับ..."

อีกิลยองยังคงเอาแต่นวดขมับตัวเอง ผมวางมือลงบนศีรษะทุยของเขา เด็กคนนี้แสร้งทำเหมือนไม่เป็นอะไร แต่ที่จริงแล้วคนที่มีบาดแผลในใจสาหัสที่สุดในที่แห่งนี้ก็คือเขา

แสงสว่างราง ๆ สาดส่องเข้ามาจากไกล ๆ ยูซังอาพูดขึ้น

"คุณดกจา เหมือนว่าจะถึงแล้วนะคะ"

ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จองฮีวอนสลบไปแล้ว คนอื่น ๆ เองก็อยู่ในสภาพที่ไม่เอื้อต่อการสู้รบ เข้าไปทั้งแบบนี้จะไม่เป็นอะไรแน่หรือ

แต่แล้วความกังวลของผมก็คลี่คลายไปด้วยการปรากฏตัวของบุคคลหนึ่ง

ดาบที่ปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืดนั่นเป็นเพียงการเคลื่อนไหวที่ต้องการ

ข่มขู่กันแบบโต้งๆ โดยไร้ซึ่งเจตนาในการทำร้าย

“พวกคุณเป็นใครกัน ไม่รู้หรือไงว่าที่นี่เป็นเขตพื้นที่ล่าของพวกเรา”

บริเวณทางเข้าที่มีแสงสลัวสาดส่องเข้ามา มีผู้หญิงถือดาบซามูไรคนหนึ่งยืนอยู่ ใบหน้าอ่อนเยาว์ดูแล้วอายุประมาณสิบเจ็ดปี สวมชุดนักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมปลายที่ดูคุ้นตา

ถึงแม้จะสวมเสื้อฮู้ดทับคล้ายกับต้องการปกปิดป้ายชื่อ แต่ก็ไม่อาจเก็บซ่อนรูปร่างหน้าตาอันโดดเด่นของเธอได้เลย

“อ๊ะ เด็กคนนั้น...!”

ยูซังอาผู้มีสายตาว่องไวเป็นคนแรกที่นึกออกว่าเด็กสาวคนนั้นเป็นใคร ส่วนผม แน่นอนว่ารู้จักเธอดีอยู่แล้ว

ทำไมน่ะหรือ ก็เพราะเธอคนนี้เป็นหนึ่งในตัวละครสมทบที่สำคัญในนิยายน่ะสิ ผู้รอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียวจากโรงเรียนมัธยมปลายหญิงล้วนแทพุง อีจีฮเย

เด็กสาวคนนี้เป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ยูจุงฮยอกรีบร้อนเดินทางมาให้ถึงชุงมูโรในระยะเวลาที่สั้นที่สุด

“...พวกคุณเอาชนะสเปกเตอร์ได้?”

อีจีฮเยสะดุ้งตกใจเมื่อเห็นหินศิลาในมือของผม

“ได้ยังไงกัน...นอกจากอาจารย์แล้วก็ไม่มีใครจัดการมันได้เลยนะ”

ผมเปิดใช้งานสกิลทันที

[สกิลเฉพาะตัว ‘ลิสต์ตัวละคร’ ถูกเปิดใช้งาน!]

<ข้อมูลตัวละคร>

ชื่อ : อีจีฮเย

อายุ : 17 ปี

กลุ่มดาวผู้สนับสนุน : เทพสงครามแห่งท้องทะเล

คุณลักษณะ : ดาบปีศาจผู้ได้รับบาดแผล (หายาก)

สกิลเฉพาะตัว : [ทักษะการใช้ดาบ Lv.3], [ปราบปีศาจ Lv.1], [สัมผัสที่แท้จริง Lv.2], [ย่างก้าววิญญาณ Lv.1]

อักขระ : [การต่อสู้เหนือท้องทะเล Lv.1], [บัญชาการกองทัพ

ใหญ่ Lv.1]

ค่าสถานะ : [ความแข็งแกร่ง Lv.13], [พละกำลัง Lv.12], [ความเร็ว Lv.13], [พลังเวท Lv.9]

ผลการประเมินโดยรวม : สังหารเพื่อนที่สนิทที่สุดของตัวเองและวิวัฒนาการกลายเป็น 'ดาบปีศาจผู้ได้รับบาดแผล' กลุ่มดาวผู้สนับสนุนตัวละครนี้กำลังให้ความสนใจในตัวคุณและสหายของคุณ

* ปัจจุบันกำลังใช้งาน 'แพ็คเกจเริ่มต้น'

ว่าแล้วเชียว ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

เทพสงครามแห่งท้องทะเล...อีจีฮเยได้กลุ่มดาวผู้สนับสนุนนี้ไปอย่างที่คาดไว้ เด็กสาวคนนี้เป็นบุคคลที่จำเป็นต่อสงครามแห่งท้องทะเลที่จะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า

[กลุ่มดาว 'แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความยุติธรรม' ดีใจที่ได้พบกับสหายเก่าแก่]

[กลุ่มดาวผู้สนับสนุนของอีจีฮเยทักทาย 'แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความยุติธรรม' ด้วยความยินดี]

สัมผัสได้ถึงสายลมเบา ๆ จากสถานีรถไฟใต้ดินที่ไม่มีรถไฟวิ่ง ผมมองเรือนผมของอีจีฮเยที่พลิ้วสะบัดไปตามแรงลมที่พัดผ่านเข้ามา ขณะเดียวกันก็ตระหนักขึ้นมาได้

[ซีนาริโอหลัก #2 – พบปะ สิ้นสุดลงแล้ว]

[ทำการคิดคำนวณรางวัล]

ใช่แล้ว ในที่สุดก็มาถึงกันเสียที

ที่ชุงมูโรแห่งนี้

7

เจ้าของที่ดิน (I)

พวกเราเดินตามหลังอีจีฮเยเข้าสู่ชุงมูโร ยูซังอามองประตูชานชาลาที่แตกเสียหายแล้วเอ่ยขึ้น

"...บรรยากาศดูวุ่นวายชอบกลนะคะ"

พอเดินไปตามรางรถไฟสายสาม ปีนขึ้นสู่ด้านบน พวกเราก็เห็นคนหลายกลุ่มกำลังนั่งจับกลุ่มกระซิบกระซาบกันอยู่

[เข้าสู่เขตชุงมูโร]

[ปัจจุบันซีนาริโอหลักที่ 3 กำลังดำเนินอยู่]

[ช่อง #GIR-8761 กำลังเปิดให้บริการ]

[ช่อง #BIR-3642 กำลังเปิดให้บริการ]

ตั้งแต่ชุงมูโรเป็นต้นไป ขนาดของซีนาริโอจะขยายใหญ่ขึ้น ดังนั้นจำนวนช่องของโทแกบีก็จะเพิ่มมากขึ้นไปด้วย ตั้งแต่นี้ไปบีฮยองเองก็จะต้องทำงานอย่างแข็งขันด้วยเหมือนกัน

ชายวัยกลางคนหลายคนสังเกตเห็นพวกเรา และยกมือขึ้นโบกพลางเดินเข้ามาทางนี้

"โอ้ ซามูไรตัวน้อย พาคนใหม่มาเหรอ"

"อือ"

ซามูไรงั้นเหรอ พูดแบบนั้นได้ก็เพราะไม่รู้จักผู้สนับสนุนเบื้องหลังของอีจีฮเยสินะ

“ดื่มเหล้ากันอีกแล้ว?”

“ฮ่า ๆ ๆ! โลกมันก็เป็นแบบนี้ไปแล้ว ไม่ให้ดื่มเหล้าแล้วจะให้ทำอะไรล่ะ”

ชายวัยกลางคนพวกนั้นอ้วนพุงพลุ้ยเหมือนพวกนายหน้าค้าที่ดิน พวกเขาผ่อนคลายกันมาก ไม่เหมือนคนที่ประสบกับภัยพิบัติเลยสักนิด อีกอย่างแต่ละคนยังมีอาวุธติดไม้ติดมือกันคนละชิ้นราวกับเป็นเรื่องปกติ

แตกต่างจากสถานีกึมโฮอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปคือของจริงสินะ

“ว่าแต่พวกนายทะลุมาจากอุโมงค์ทงแดงั้นเหรอ น่าทึ่งชะมัด...มีเหรียญกันเยอะมั้ย”

ตอนนั้นเอง สายตาของหนึ่งในกลุ่มชายวัยกลางคนก็หันไปมองทางยูซังอา

“สาวน้อยตรงนั้นน่ะชื่ออะไร มีห้องราคาถูกอยู่นะ ให้เช่าเอามั้ย”

“...ห้องเหรอคะ”

“ฮ่า ๆ เธอยังไม่รู้ระบบของที่นี่สินะ ที่นี่น่ะ...”

อีจีฮเยเอ่ยแทรกชายวัยกลางคนขึ้นมา

“ลุง อย่ามาหลอกเด็กใหม่แบบนี้ ขึ้นไปข้างบนได้แล้วไป”

“เหอะ ยังไงพวกเขาก็ต้องรู้อยู่ดี พวกเราทำแบบนี้ก็เพื่อให้ทุกคนรอด...”

“ไม่อยากเจ็บตัวก็ไสหัวไป”

คำพูดของอีจีฮเยที่ชักดาบคมกริบขึ้นมาทำให้สีหน้าของเหล่าชายวัยกลางคนซีดเผือด

“เด็กตัวแค่นี้เรียนรู้แต่เรื่องแย่ ๆ...”

“เฮ้ คุณคัง หยุดได้แล้ว ไปเถอะ”

กลุ่มชายวัยกลางคนหมุนตัวเดินจากไปด้วยท่าทางเสียดาย หลังจากพวกเขาหายไปตามทางเดินที่ใช้เปลี่ยนไปยังรถไฟสายสี่ อีจีฮเยจึงค่อยเก็บดาบลง

“ฉันพามาแล้ว ตั้งแต่นี้ไปก็จัดการกันเอาเองแล้วกัน ฉันไม่อยากเล่นบทเป็นพ่อแม่ใคร”

เด็กนี่พูดจาหยาบคายไร้มารยาทจริง ๆ ผมหันไปมองรอบ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง

ชุงมูโร เวทีหลักของซีนาริโอหลักที่ 3 แห่งนี้มีกฎระเบียบแตกต่างจากที่พวกเราเผชิญมาจนถึงตอนนี้อย่างสุดขั้ว

“สะ...ไสหัวไปไกล ๆ! ถ้าเข้ามาใกล้ละก็ ฉันจะฆ่าทิ้งให้หมด...”

บริเวณกลางชานชาลารถไฟสายสาม ชายหนุ่มคนหนึ่งยืนถือมีดข่มขู่คนรอบ ๆ ใต้ฝ่าเท้าของเขามีแผ่นกระเบื้องขนาดประมาณหนึ่งพยอง[1] แสงสีเขียวอ่อนส่องสว่างอยู่เหนือกระเบื้องแผ่นนั้น ยูซังอาเอ่ยถามขึ้น

"...ทำไมทำแบบนั้นล่ะคะ"

"ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ"

ความจริงแล้วผมพอจะคาดเดาได้ราง ๆ แต่ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะพูดออกไปให้พวกสมาชิกกลุ่มกลัวกันตอนนี้

ทั่วชานชาลารถไฟสายสามมีคนหลายคนนั่งอยู่ สภาพของคนเหล่านี้ดูซอมซ่อเหมือนกับชายคนที่ถือมีดนั่น ช่างแตกต่างจากกลุ่มชายวัยกลางคนเมื่อครู่นี้ พวกเขามีสีหน้าสิ้นหวัง ผมเหลือบมองพวกเขาก่อนจะถามอีจีฮเย

"ยูจุงฮยอกก็อยู่ที่นี่ใช่มั้ย"

คำว่า 'ยูจุงฮยอก' ทำให้อีจีฮเยที่กำลังจะหมุนตัวเดินจากไปรีบหันขวับกลับมาทันที แววตาเปี่ยมไปด้วยความระแวดระวัง

"...นายมันอะไรเนี่ย"

ดูจากวิธีการพูดจาแล้ว ยูจุงฮยอกคงทำเด็กนี่เสียคนไปแล้วสินะ ก็พอจะเข้าใจได้อยู่ กลุ่มดาวระดับเทพสงครามแห่งท้องทะเลเป็นสิ่งที่ต่อให้พลิกทั่วแผ่นดินเกาหลีก็ยังหาได้ยาก เพราะฉะนั้นถ้าผมเป็นยูจุงฮยอกละก็ ทันทีที่มาถึงชุงมูโรผมก็คงมาหาเด็กคนนี้ก่อนเหมือนกัน

"ฉันเป็นสหายของยูจุงฮยอกที่รอดตายกลับมาได้"

"...สหาย? ไม่มีทาง"

อีจีฮเยมองผมด้วยแววตาสงสัย ผมยักไหล่ไม่ยี่หระอะไร

"บอกเจ้านั่นแบบนั้นเดี๋ยวเขาก็เข้าใจเอง ว่าแต่ตอนนี้ยูจุงฮยอกอยู่ที่ไหน"

"...ตอนนี้อาจารย์ไม่อยู่"

"งั้นเหรอ แบบนี้ก็แย่น่ะสิ ฉันมีเรื่องที่ต้องบอกเขาให้ได้เสียด้วย"

อีจีฮเยขมวดคิ้วมุ่นในขณะที่มองหน้าผมอยู่ครู่หนึ่ง สีหน้าของเธอเต็มไปด้วยความรู้สึกเหมือนถูกหักหลัง

---

[1] 1 พยอง (평) เทียบเท่ากับพื้นที่ประมาณ 3.3 ตารางเมตร

นั่นสินะ ผมรู้ดีอยู่แล้วว่าเธอคนนี้คิดยังไงกับยูจุงฮยอก อีกอย่าง...'อาจารย์' งั้นหรือ...แบบนี้การจะแย่งตัวจอมทัพคนนี้ไปคงยากน่าดู

อีจีฮเยตะโกนเรียกเด็กหนุ่มที่กำลังนั่งยอง ๆ เคลิ้มจะหลับอยู่ในมุมหนึ่ง

"เฮ้ย นาย!"

"คะ...ครับ!"

"เฝ้าคนพวกนี้ไว้ให้ดี ฉันจะไปหาอาจารย์หน่อย"

เด็กหนุ่มคนนั้นมองพวกเราด้วยแววตาสับสน

"...คนพวกนั้นเป็นใครเหรอครับ"

"ไม่รู้ เห็นว่าเป็นเพื่อนอาจารย์!"

ผู้คนที่นอนอยู่รอบชานชาลาหันหน้ามาเมื่อได้ยินคำพูดของอีจีฮเย พวกเขาครึ่งหนึ่งมีสีหน้าทึ่ง อีกครึ่งมองพวกเราด้วยความหวาดระแวง

"...เพื่อนคุณยูจุงฮยอก?"

เด็กหนุ่มวิ่งหอบแฮกเข้ามาหยุดตรงหน้าพวกเรา เขาเป็นเด็กผู้ชายที่ดูแล้วน่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับอีจีฮเย

"เป็นเพื่อนของคุณยูจุงฮยอกจริง ๆ หรือครับ"

ลองได้มองนัยน์ตากระจ่างใสเบิกกว้างของเด็กหนุ่มนี่แล้วคงไม่มีใครสามารถโกหกเขาได้ลง แต่นั่นก็เฉพาะคนปกติธรรมดาเท่านั้น

"เพื่อนสนิทเลยละ"

คิด ๆ ดูแล้วระยะหลังมานี่ผมเองก็ไม่ใช่ 'คนปกติธรรมดา' สักเท่าไหร่ อย่างน้อยก็สำหรับที่นี่

ระหว่างที่ยูซังอาคอยช่วยดูแลจองฮีวอนที่สลบไป ผมก็มานั่งฟังเรื่องเกี่ยวกับชุงมูโรจากเด็กหนุ่ม

เด็กหนุ่มคนนี้เป็นหนึ่งในสาวกกลุ่มเล็ก ๆ ที่ติดตามยูจุงฮยอกด้วยกันกับอีจีฮเย

"...เพราะฉะนั้นพวกเราเลยติดตามคุณยูจุงฮยอกครับ นี่ฟังอยู่หรือเปล่า"

"อืม"

แน่นอนว่าผมไม่ค่อยได้สนใจฟังเท่าไหร่ เพราะเรื่องวีรกรรมดุจฮีโร่ของ

ไอ้โรคจิตยูจุงฮยอกนั่นไม่ได้น่าสนุกเลยสักนิด เอาเป็นว่าสรุปสั้นๆ คือ...

“ยูจุงฮยอกปรากฏตัวขึ้นที่นี่เมื่อสามวันก่อน ช่วยชีวิตพวกนายรวมถึงอีจีฮเยจากสัตว์ประหลาด สรุปว่าเป็นแบบนั้นใช่มั้ย”

พอเห็นประสบการณ์ของตัวเองถูกรวบรัดตัดทอนจนสั้นกุด เด็กหนุ่มก็มีสีหน้าว่างเปล่า

“อ่า พอพูดแบบนั้นก็กลายเป็นเรื่องเรียบง่ายไปเลย...”

ดูจากสีหน้าแล้วเหมือนว่าพวกนี้จะถูกยูจุงฮยอกครอบงำจนกู่ไม่กลับ แต่ก็นะ จู่ๆ มีคนปรากฏกายขึ้นพร้อมพลังอันแข็งแกร่ง แล้วช่วยชีวิตพวกตัวเองเอาไว้ ถ้าไม่จงรักภักดีต่อคนคนนั้นก็คงจะเป็นเรื่องแปลกยิ่งกว่า

เด็กหนุ่มคนนี้ไม่ได้รู้อะไรเอาเสียเลย การที่เขารอดมาได้ไม่ใช่เพราะยูจุงฮยอกเป็นคนจิตใจดี แต่เป็นเพราะโชคดีที่พวกเขาอยู่ด้วยกันกับอีจีฮเยในตอนนั้นต่างหากล่ะ

“ฉันสงสัยอยู่หลายเรื่องเลย ขอถามหน่อยได้มั้ย”

ระหว่างที่ผมกำลังตกอยู่ในภวังค์ความคิด อีฮยอนซองก็เริ่มถามคำถามอย่างสุภาพ

“ครับ ถามมาได้เลย”

“ที่นี่หาอาหารกันยังไง”

“เรื่องนั้นจะบอกว่าหาอาหารมันก็น่าอายนิดหน่อย...ผมและคนส่วนใหญ่ได้แต่พึ่งพาจีฮเยน่ะครับ จีฮเยออกไปล่า แล้วค่อยไปขอให้คุณยูจุงฮยอกช่วยทำอาหารให้...”

ไม่รู้ว่าลงมือทำเช็กลิสต์ตั้งแต่เมื่อไหร่ อีฮยอนซองเริ่มจดบันทึกลงในสมุดโน้ตอย่างละเอียดทีละข้อ คงกลัวคนไม่รู้มั้งว่าเป็นทหาร

“แล้วเรื่องน้ำล่ะ”

“พวกเราแลกเปลี่ยนกับ ‘สมาพันธ์เจ้าของที่ดิน’ ชั้นบนโดยใช้เหรียญหรือไม่ก็อาหารครับ”

“...สมาพันธ์เจ้าของที่ดิน?”

ผมปรับท่าเป็นนั่งตัวตรง ท่าทางเรื่องราวหลังจากนี้จะน่าสนใจ เด็กหนุ่มเปิดปากพูดอย่างลังเล

“มีพวกคุณลุงเจ้าของที่ดินที่ครอบครองพื้นที่ชุงมูโรแต่เดิมน่ะครับ คนพวกนั้นครอบครองพื้นที่ชั้นบน เราเลยเรียกพวกเขาว่าสมาพันธ์เจ้าของที่ดิน”

สมาพันธ์เจ้าของที่ดินชุงมูโรเป็นชื่อที่ถูกพูดถึงใน ‘สามวิธีรอด’

“พวกเขาเป็นคนแบบไหน”

“เรื่องนั้น...ไม่รู้ว่าจะอธิบายยังไงดี...”

ความจริงแล้วเรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องถามเลย ถ้าเป็นไปตามที่ผมคาดการณ์เอาไว้ละก็ คนที่ยึดครองชุงมูโรอยู่ในตอนนี้น่าจะเป็นหนึ่งใน ‘สิบอสูร’

“ก็แค่เจ้าของที่ดินน่ะครับ”

คำตอบที่หลุดออกมาพร้อมกับเสียงถอนหายใจเป็นคำตอบที่หมายความตามตัวอักษร พวกนั้นเป็นเจ้าของที่ดิน เจ้าของที่ดินที่เอาแต่เรียกเก็บค่าเช่าตามอำเภอใจ

ในตอนนั้นเอง อีกิลยองที่นั่งนิ่งก็เปิดปากพูดขึ้น

“พี่ครับ”

“หืม?”

“ผมอยากไปเข้าห้องน้ำครับ”

“ด่วนเหรอ”

“ครับ”

มันเป็นไทม์มิ่งที่มาอย่างกะทันหัน และเพราะเดิมทีอีกิลยองก็ไม่ใช่คนที่จะพูดเรื่องแบบนี้เลยยิ่งดูน่าสงสัยเข้าไปใหญ่ แต่ยูซังอากำลังยืนหน้าแดงก่ำอยู่ข้างอีกิลยอง

“...คือว่า ฉันขอไปด้วยคนได้มั้ยคะ”

ชั่วขณะนั้นผมพลันนึกถึงภาพที่ยูซังอากับจองฮีวอนมองหาของใช้จำเป็นที่สถานียักซูขึ้นมา พอจะเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น อีกิลยอง เจ้าเด็กนี่ เป็นเด็กแท้ ๆ แต่มีไหวพริบดีจริง ๆ

เด็กหนุ่มได้ยินบทสนทนาของพวกเราจึงเอ่ยขึ้น

“ห้องน้ำต้องขึ้นไปที่ชั้นใต้ดินบีสอง ด้านบนน่ะครับ แต่คงไปที่นั่นไม่ได้ง่าย ๆ”

“...มีเรื่องอะไรงั้นเหรอ”

“อืม ลองไปดูเองน่าจะเข้าใจง่ายกว่า...ผมเองก็ว่าจะขึ้นไปอยู่พอดี งั้นไปด้วยกันเลยมั้ยครับ”

“งั้นลองไปดูกันสักครั้งเถอะ”

คนที่พูดประโยคนั้นคือผมเอง แน่นอนว่าไม่เกี่ยวอะไรกับการอยากไปเข้าห้องน้ำจริง ๆ แต่เพราะต้องการขึ้นไปตรวจสอบอะไรหลาย ๆ อย่างด้านบนเสียหน่อย

การเคลื่อนไหวของยูจุงฮยอกระยะหลังมานี่แตกต่างไปจาก ‘รอบที่ 3’ ที่ผมรู้แปลก ๆ ชอบกล เพราะฉะนั้นผมจึงจำเป็นต้องรู้ความแตกต่างนั้นให้ได้

ผมแบกจองฮีวอนที่ยังคงไม่ได้สติขึ้นหลัง แล้วขึ้นไปยังชั้นใต้ดินบีสามกับคนอื่น ๆ ในกลุ่ม

“โอ้ พวกหน้าใหม่เมื่อกี้นี่หว่า หรือว่าขึ้นมาดู ‘ห้อง’ กันเนี่ย”

กลุ่มชายวัยกลางคนยืนอยู่แถวบันไดเลื่อนรถไฟสายสี่ พวกเขาผิวปากถามเด็กหนุ่มส่ายหน้าพลางตอบ

“อ่า ขอโทษครับ พวกเรามีธุระที่ชั้นบนน่ะ...”

“เห น่าเสียดายจัง งั้นเหรอ ระวังตัวก็แล้วกัน”

ชายวัยกลางคนโบกมือให้พวกเราอย่างไม่สนใจไยดี ยูซังอามองฝ่ายนั้นที่เริ่มห่างออกไป ก่อนจะเอียงคอถามด้วยความสงสัย

“ว่าแต่...ได้ยินคำว่า ‘ห้อง’ ตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว มันหมายถึงอะไรกันแน่คะ ไม่น่าจะใช่ห้องที่ฉันรู้จักนะ”

“พูดง่าย ๆ ก็คือสิ่งนั้นครับ”

บริเวณที่เด็กหนุ่มชี้นิ้วไปมีกระเบื้องรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสปูอยู่ มันเป็นกระเบื้องแบบเดียวกันกับที่ชานชาลารถไฟสายสามเมื่อครู่นี้ กระเบื้องเรืองแสงสีเขียวขนาดประมาณหนึ่งพยอง

มองให้ละเอียดจะสังเกตเห็นว่ากลางอากาศเหนือกระเบื้องมีบางอย่างเขียนอยู่

[กรีนโซน 0/1]

“ชื่อตามซีนาริโอคือ ‘กรีนโซน’ แต่คนที่นี่เรียกมันว่า ‘ห้อง’ ครับ”

ข้างกระเบื้องนั่นมีชายสองคนต่อสู้กันอยู่ ราวกับกำลังแย่งชิงกระเบื้อง

คราวนี้อีฮยอนซองเป็นคนถามขึ้นมา

“นั่นมันอะไรกันแน่ ทำไมคนพวกนั้นต้องต่อสู้เพื่อแย่งมันด้วย”

เด็กหนุ่มมีสีหน้าไม่อยากตอบเท่าไหร่ คล้ายกลัวว่าถ้าเขาบอกพวกเราแล้วชีวิตของเขาเองก็จะตกอยู่ในอันตราย

“เดี๋ยวถึงชั้นใต้ดินบีสองทุกคนก็จะทราบเรื่องทั้งหมดเองครับ”

ยิ่งขึ้นไปชั้นบนก็ยิ่งเห็นการต่อสู้แย่ง ‘ห้อง’ บ่อยครั้งขึ้น แต่ละห้องมีตัวเลขแตกต่างกันไป มีตั้งแต่ห้องขนาดเล็ก ‘0/1’ ไปจนถึงห้องขนาดใหญ่ ‘0/7’ บางทีตัวเลขข้างหลังนั่นน่าจะหมายถึงจำนวนคนที่สามารถใช้งานได้

ผมมองสำรวจรอบ ๆ อย่างละเอียดพลางเอ่ยถาม

“ตั้งแต่ชั้นใต้ดินบีสามขึ้นไปจนถึงชั้นใต้ดินบีหนึ่ง ทั้งหมดเป็นพื้นที่ของ ‘สมาพันธ์เจ้าของที่ดิน’ ใช่มั้ย”

“ครับ มีกองกำลังเล็ก ๆ อยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่เป็นของพวกสมาพันธ์เจ้าของที่ดินครับ”

สิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหมดของชุงมูโรอยู่ที่ชั้นใต้ดินบีสองกับบีหนึ่ง เพราะฉะนั้นในความเป็นจริงแล้วนี่ก็ไม่ได้ต่างอะไรจากสมาพันธ์กลุ่มหนึ่งที่ผูกขาดอำนาจทั้งหมดเอาไว้

“ยูจุงฮยอกไม่ทำอะไรเลยงั้นเหรอ ไหนว่าช่วยพวกนายเอาไว้”

“เรื่องนั้น...”

คำถามของผมทำให้ใบหน้าของเด็กหนุ่มหม่นหมองลงทันตา เด็กหนุ่มขยับปากอ้า ๆ หุบ ๆ เหมือนลังเลอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะเปิดปากพูด

“เขาบอกว่าพวกเราต้องยืนหยัดด้วยตัวเอง...”

สมควรแล้ว ยูจุงฮยอกที่ผมรู้จักต้องพูดแบบนั้นแน่ บางทียูจุงฮยอกคงไม่เคยพูดด้วยซ้ำว่าให้คนพวกนี้ติดตามเขาไป

คนพวกนี้ก็แค่หลงใหลในความแข็งแกร่งที่ยูจุงฮยอกแสดงให้เห็น แล้วเพ้อฝันไปเองอยู่ฝ่ายเดียวว่ายังมีความหวังเหลืออยู่

ผ่านไปไม่นาน พวกเราก็ขึ้นมาถึงชั้นใต้ดินบีสอง ใบหน้าของเด็กหนุ่มเต็มไปด้วยความตึงเครียด

“ตั้งแต่ตรงนี้เป็นต้นไปต้องระวังให้มากนะครับ”

ชั้นใต้ดินบีสองนี่มีจำนวน 'ห้อง' มากกว่าชั้นล่างอยู่มาก ดังนั้นจึงไม่ค่อยเห็นใครมาชักชวนเหมือนอย่างเมื่อครู่เท่าไหร่ กลับกันมีเพียงแค่คนที่เฝ้ากรีนโซนด้วยสายตาหวาดกลัวเท่านั้น

[กรีนโซน 7/7]

พวกเราเดินผ่านคนพวกนั้นแล้วมุ่งหน้าตรงไปยังห้องน้ำ

"หืม...ทำไมถึงหยุดตรงนี้ล่ะ"

พวกเราหยุดเดินตรงหน้าทางเดินสุดท้ายที่ใช้เดินต่อไปยังห้องน้ำ ซอยแคบเล็ก ๆ เหมือนคอขวดมีคนหลายสิบคนยืนออกันอยู่

"ไปข้างหน้ากันเถอะ"

ผมพูดแบบนั้นแล้วผลักคนรอบ ๆ ออกในขณะที่เดินแทรกไปข้างหน้า

"คุณพิลดู! ได้โปรดรับไว้อีกครั้งเถอะครับ! คราวนี้ผมจะไม่ทำอีกแล้ว!"

"ได้โปรด ได้โปรดเถอะครับ! ให้ผมพักอีกแค่วันเดียวก็พอ ต่อให้ต้องกู้หนี้ยืมสินผมก็จะเอาเหรียญมามอบให้แน่นอนครับ!"

ผู้คนที่อยู่ข้างหน้ากำลังขอร้องอ้อนวอนด้วยความร้อนรน

"เอาละ ๆ ถอยไป ถอยไปสิ"

ตรงข้ามพวกเขาเหล่านั้นคือกลุ่มคนถืออาวุธยืนเรียงแถวกันอยู่ ดูแล้วน่าจะเป็นพวกสมาพันธ์เจ้าของที่ดิน ผมสามารถรู้ได้ทันทีด้วยสัญชาตญาณ

'สิบอสูร' อยู่ที่นี่

ผมพยายามมองหา 'สิบอสูร' โดยอ้างอิงเอาจากคำบรรยายในนิยาย แต่ทุกคนหน้าตาดูคล้าย ๆ กันหมด ทำให้การหา 'สิบอสูร' จากกลุ่มคนเหล่านั้นไม่ง่ายเลย

พวกเจ้าของที่ดินนี่ต้องหน้าตาคล้ายกันหมดเลยหรือไงนะ แต่แล้วในตอนนั้นเองก็มีอะไรบางอย่างขยุกขยิกอยู่แถวขาของผม ก่อนจะโผล่พรวดออกไป

อีกิลยองนั่นเอง วินาทีที่ผมสัมผัสได้ถึงอันตรายและพยายามจะคว้าไหล่ของเขาไว้ ใครบางคนก็ผลักอีกิลยองกระเด็น

"อ๊ะ"

อีกิลยองเสียการทรงตัวล้มลงบนพื้น

[อวตาร 'อีกิลยอง' บุกรุกพื้นที่ส่วนตัว!]

บรรยากาศเย็นยะเยือกลงในพริบตา หลายคนในกลุ่มพวก 'สมาพันธ์เจ้าของที่ดิน' ที่ยืนอยู่ด้านหน้าแถวหันมามองอีกิลยอง

"เด็กนี่มันอะไรกัน"

แทบจะพร้อมกับเสียงนั่น ฝูงชนที่เคยยืนออกันก็ส่งเสียงกรีดร้องพลางถอยห่างออกไป

"บ้าไปแล้ว!"

"ถอย! ถอยไปข้างหลัง! เร็วเข้า!"

ราวกับเห็นในสิ่งที่ไม่ควรเห็น ผู้คนที่เคยมุงอยู่แถวหน้าถอยกรูดห่างออกไป ราวกับคลื่นที่ม้วนกลับลงทะเล

พอฝูงชนหายไปผมจึงค่อยมองเห็นเส้นเขตแดนส่องแสงสีแดงอยู่ตรงบริเวณที่คนพวกนั้นเคยยืนอยู่ ชายคนหนึ่งมองอีกิลยองสลับกับเส้นเขตแดน ก่อนจะพูดขึ้น

"หืม ดูเหมือนจะหลงทางสินะ รู้หรือเปล่าว่าที่นี่เป็นที่ไหน"

"ไม่ใช่ทางไปห้องน้ำเหรอครับ"

"ห้องน้ำ? ฮ่า ๆ ช่วงหนึ่งก็ใช่อยู่หรอก แต่เด็กน้อย...พ่อแม่นายอยู่ที่ไหน"

"...ครับ?"

"บุกรุกเข้ามาในที่ดินของคนอื่นไม่ได้นะ ไม่ได้เรียนมาเหรอไง"

'ที่ดินของคนอื่น' อย่างนั้นเหรอ ที่จริงมันก็ไม่ผิดเสียทีเดียว

ชายคนนั้นลูบศีรษะทุยของอีกิลยองด้วยแววตาไม่อาจทราบความนัยได้ ขณะเดียวกันก็พูดต่อ

"เด็กนี่คงจะไม่รู้อะไรสินะ ถ้าอย่างนั้นตั้งแต่นี้เป็นต้นไปลุงคนนี้จะช่วยสั่งสอนให้เอง"

[ตัวละคร 'กงพิลดู' เปิดใช้งานอักขระ 'เขตติดอาวุธ Lv.3'!]

วูมมมมม เสียงหวีดหวิวดังขึ้น ป้อมปืนขนาดย่อมคล้ายปืนกลแก็ตลิง[2]

[2] ปืนกลแก็ตลิง (Gatling Gun) ปืนกลรุ่นแรก ๆ ที่ประดิษฐ์ขึ้นมาในโลก โดยผีมือการออกแบบของ ดร.ริชาร์ด เจ แก็ตลิง ปืนนี้ถูกนำไปใช้ในสงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกา ด้วยลำกล้องปืนที่มากถึง 6 ลำกล้อง ใช้มือหมุนในการยิง ทำให้สามารถยิงกระสุนได้ถึง 350 นัดในหนึ่งนาที

ถูกเปิดใช้ตั้งตระหง่านอย่างพร้อมเพรียง

[ตัวละคร 'กงพิลดู' เรียกร้องค่าปรับจำนวน 500 เหรียญ โทษฐานบุกรุกพื้นที่ส่วนตัว]

[หากไม่ทำตามข้อเรียกร้อง ป้อมปืนทั้งหมดในบริเวณนี้จะยิงกระสุนในทันที]

ชายคนนั้นกล่าวขึ้น

"จ่ายเงินมา"

ป้อมปืนโหลดกระสุนพร้อมยิง เล็งตรงไปที่อีกิลยอง เด็กชายตื่นตระหนกก้าวถอยหลังกลับมาอยู่ข้างผมอย่างทุลักทุเล ชายคนนั้นสังเกตเห็นผมก่อนจะหัวเราะ

"โอ้ มีผู้ปกครองมาด้วยนี่เอง ถ้าอย่างนั้นคุณผู้ปกครองก็ควรจะจ่ายห้าร้อยเหรียญแทนเด็กสิ"

ผมแสยะยิ้ม มองมือของชายคนนั้นที่ยื่นตรงมาหา

...น่าสนุกดีนี่ ยูจุงฮยอก นายปล่อยไอ้เวรพวกนี้เอาไว้เฉย ๆ อย่างนั้นสินะ